

Na rozdíl od pracovněprávních předpisů v jiných evropských zemích, je české pracovní právo úpravou samostatnou a izolovanou, tzn. že se nedají subsidiárně použít předpisy občanského práva. Toto specifikum českého pracovního práva bylo založeno platností současného zákoníku práce a působí větší či menší aplikační potíže. Nelze však říct, že pokud je někdo subjektem pracovněprávní odpovědnosti nemůže být současně subjektem odpovědnosti v jiném právním odvětví, především odpovědnosti občanskoprávní. Také této otázce je v této práci věnována pozornost. Dále se zabývám otázkou uplatňování a promlčení nároků z pracovněprávní odpovědnosti. Díky výlučnosti zákoníku práce se totiž ani na obecné otázky nevztahuje občanskoprávní úprava, ale platí úprava zvláštní, upravená přímo v zákoníku práce. Nakonec je proveden exkurz směrem k nově připravovanému zákoníku práce a je též provedeno krátké srovnání s úpravou odpovědnosti zaměstnance za škodu v sousedním Německu.

Cílem této práce je provést analýzu odpovědnostních pracovněprávních vztahů, především odpovědnosti zaměstnance za škodu. Zákoník práce vznikl v diametrálně odlišných politicko-společenských podmínkách a z tohoto důvodu lze diskutovat o udržitelnosti současné úpravy, což se týká též odpovědnosti zaměstnance za škodu.